

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek - a Fejér Megyei Kormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatósága (8000 Székesfehérvár, József A. u. 42., ügyintéző: dr. Kiss Sándor jogtanácsos:) által képviselt **Fejér Megyei Kormányhivatal** (8000 Székesfehérvár, Szent István tér 9.) alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megfizetésére kötelezés** iránt a Fejér Megyei Bíróság előtt 3.P.21.685/2010. számon megindított ügyben az 5. sorszámú ítélet ellen az alperesi jogelőd részéről 6. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes kereseti kérelmében közigazgatási jogkörben okozott kár megfizetésére kötelezés iránt vagyoni kárként a megszüntetett munkahelyén elérhető munkabér, valamint az átmeneti munkanélküli járadéka közötti különbözetet bruttó 1.605.847 Ft összegben való megfizetését követelte, 1.500.000 Ft nem vagyoni kártérítésre is igényt tartott. Ezt azzal indokolta, hogy aktív munkásélete utolsó évét az alperes hibájából teljes létbizonytalanságban kellett töltenie, saját és családja fölötti aggodalom a tehetetlensége miatt megalázottság és szégyenkezés igen nagy lelki terhet rótt rá életminősége jelentős mértékben leromlott.

Az előterjesztett kereseti kérelem ténybeli alapja az volt, hogy a felperes 1970. január 1-től 1990. január 31-ig hivatásos rendőrként teljesített szolgálatot, majd 2008-ban 56 éves korában, mint az abonyi székhelyű X Kft. alkalmazottja, csökkentés nélküli előrehozott korkedvezményes öregségi nyugdíjra jogosító szolgálati idejének megállapítását kérte az alperesi jogelődtől. Az alperesi jogelőd 2008. február 25-én kelt/2008/9. számú határozatával a szolgálati időt mind-

összesen 36 év 270 napban állapította meg, azon belül a rendőrségi szolgálatból 15 évet és 188 napot karkedvezményesnek ismert el, mondván, hogy eszerint a felperes 3 év karkedvezménnyel 57 évesen vonulhat nyugállományba. A felperes ebben bízva benyújtotta a nyugdíj megállapítása iránti kérelmét majd 2009. március 2-án közös megegyezéssel megszüntette munkaviszonyát, mert enélkül az előrehozott nyugdíj megállapítása a törvény szerint lehetetlen. Az alperesi jogelőd azonban 2009. május 7-én kelt/2009/26. számú határozatával elutasította a kérelmet. Indokolása szerint időközben az alperesi jogelőd észlelte, hogy a rendőrség által leigazolt szolgálati ideje 1981. szeptember 1. és 1984. november 1. napja között a Rendőrtiszti Főiskola nappali tagozatos hallgatójaként került igazolásra és ez nem minősül szolgálati időnek - karkedvezményes időnek - ily módon a kedvezményes időszak 12 évre és 125 napra csökkent, ez miatt a felperes nem 3, hanem csak 2 évvel korábban mehet nyugállományba. A felperes vitatta ezt a megállapítást, de fellebbezését, majd a közigazgatási bírósághoz benyújtott keresetét a Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság/2008./3. számon elutasította.

Az alperes a felperesi kereseti kérelem elutasítását kérte. Állítása az volt, hogy ügyintéző munkatársai, illetve a revizor, amikor az előzetes nyugdíj megállapítást a felperes kérte, kirívóan súlyos jogértelmezési tévedést nem követtek el. Arra is hivatkozva, hogy a felperes csatolta a rendőrség szolgálati igazolását a karkedvezményről, kárfelelőssége nem állapítható meg. A keresetveszteség tényét és összegét egyébként nem vitatta, a nem vagyoni kárigényt azonban mértéktelenül eltúlozottnak vélte, ezért másodlagosan annak jelentős mérséklését kérte.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján, alapvetően az okirati bizonyítékok alapján a felperes kereseti kérelmének részben helyt adott. A jogalapot teljeskörűen megállapította, a vagyoni kár mértékét 1.605.9847 Ft-ban határozta meg, nem vagyoni kártérítés címén az 1.500.000 Ft-s keresettel szemben 500.000 Ft-t látott megállapíthatónak, ezt meghaladóan a keresetet elutasította és megállapította, hogy a kereseti illeték az állam terhén marad. A pártfogó ügyvéd munkadíját a felperes 70 %-s pernyeréséhez igazodóan határozta meg.

Az elsőfokú bíróság egyértelműnek minősítette, hogy az alperes tévedése, vagy kirívóan téves jogalkalmazása, jogértelmezése egyenes okozati összefüggésben áll azzal, hogy a felperes a számára kedvező határozatban a hivatal joggal elvárható szakértelmében jóhiszeműen bízva idő előtt feladta kereső foglalkozását minek folytán a következő egy éven át az eltartandó családjával együtt munkanélküliként volt kénytelen megélni. Annál is inkább, mivel az ő korában újabb elfogadható munkát találni gyakorlatilag lehetetlen volt.

Az elsőfokú bíróság teljesen egyértelműnek találta a jogszabályi környezetet és úgy foglalt állást, hogy mind az első kérelem benyújtásakor, mind a végleges nyugdíjba helyezési kérelem benyújtásakor semmiféle különbség a jogszabály szövegében nem volt. Egyértelmű, hogy a rendőrségi igazolás felperes által történő benyújtása nem mentesíti a szakmában jártas ügyintézőt és revizort a tévesen kiállított tartalmú igazolás vizsgálata alól.

A nem vagyoni kártérítést 500.000 Ft-ban szükségesnek és elégségesnek tartotta ahhoz, hogy a felperes emberi méltóságában testi-lelki egészségében elszenvedett sérelme valamelyest kompenzálást nyerjen.

A meghozott ítélettel szemben az alperesi jogelőd fellebbezéssel élt, kérte, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét és állapítsa meg, hogy a jogalap tekintetében a felperes keresete megalapozatlan és kötelezze a felperest költség viselésére.

Az alperesi jogelőd írásbeli fellebbezésében fenntartotta korábbi ellenkérelmében írtakat és az elsőfokú tárgyaláson kifejtetteket azt megismételve kiemelte, hogy nem vitatja, hogy az alapeljárás során a felperes a rendőrségi szolgálati igazoláson túl nappali tagozatos leckekönyvét is benyújtotta. Ezeket együttesen azonban akként értelmezte, hogy a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 1. § (3) bekezdése szerint: a magyar honvédség a rendvédelmi szervek valamint a polgári nemzetbiztonsági szolgálat hivatásos állományainak tagjainak nyugellátásával kapcsolatos eltérő szabályok alapján (e külön törvény a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi CLIII. törvény) úgy foglalt állást, hogy az általános gyakorlatnak megfelelően a fegyveres szerv hivatásos szolgálati időre vonatkozó adatszolgáltatását a nyugdíjbiztosítási szervek általában elfogadják, mert erről az időről semmiféle egyéb kontroll adat nem áll rendelkezésükre, ezért vitatta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a jogszabályi környezet „napnál világosabb”.

Későbbiekben a fellebbezésben utalt arra, hogy ebben az időszakban volt vitatott a jogalkalmazók körében a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjának szolgálati idejébe való beszámítás vonatkozásában a szakmunkásképzést folytató szakközépiskolákban töltött tanulmányi időre vonatkozó kérdés. E téren a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága 4/2007. számon hozott közigazgatási- polgári jogegységi határozatot, ezt azonban az Alkotmánybíróság 23/2009. (III.6.) AB határozatában alkotmányellenesnek minősítette és megsemmisítette. Állítása az volt, hogy ilyen jogszabályi környezetben, sőt utalva a Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság előtti eljárásban az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium állásfoglalására, alkalmazottjának tévedése nem tekinthető olyan kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedésnek, amely kártérítési felelősségét megalapozná.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a felperesi keresetet részben elutasító rendelkezése a nem vagyoni kárigény tekintetében a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Ítéltábla az alperesi fellebbezést bírálta el, mely nem támadta a vagyoni kár összegszerűségét lásd. Pf/3. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv, csupán a kereset jogalapját vitatta és a nem vagyoni kár mértékét nehezményezte.

A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen az alperesi jogutódlásról döntött a 288/2010. (XII. 21.) Korm. rendelet 28. § (2) bekezdés b) pontja értelmében az idézett

kormányrendelet 29. § (1) bekezdése szerint. A ténylegesen jogutódlást a 318/2010. (XII. 27.) Korm. rendelet alapján állapította meg, nevezetesen azt hogy a Közép-dunántúli Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság jelen perbeli jogutódja a Fejér Megyei Kormányhivatal (8000 Székesfehérvár, Szent István tér 9.), akit képvisel a Fejér Megyei Kormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatósága.

A benyújtott fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogalap kérdésében elfoglalt álláspontjával és a fellebbezéssel támadott ítélet összecszerű megállapításaival is egyetért, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján fellebbezéssel támadott részében helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítéletéből csupán a Ptk. 6. §-ra való utalást mellőzi, mely feltételezné az alperes oldalán a szándékos magatartást, itt jelen esetben szándékos magatartásról nincs szó, csupán alperes ügyintézője kirívóan téves jogértelmezéssel hozta meg az alaphatározatot.

A másodfokú bíróság megítélése szerint az irányadó Hszt. rendelkezése annak 328. § (3) bekezdése, mint az alaphatározat, mind az előre hozott öregségi nyugellátás megállapítása iránti igény elbírálásakor azonos szöveggel volt hatályban, mégpedig egyértelműen azt tartalmazta, hogy a katonai és rendvédelmi felsőfokú oktatási intézmények hallgatóinak e szolgálati ideje a társadalombiztosítási szabályok szerint nem számít kordedvezményes szolgálati időnek. Utalva arra, hogy a felperes az alapkérelem előterjesztésekor nappali tagozatos leckeönyvét is becsatolta egyértelmű, hogy ennek figyelmen kívül hagyásával kizárólag a szolgálati idő igazolás alapján figyelembe venni a szolgálati időt nem lehetett volna. Ez az alperesi értelmezés kirívóan jogszabálysértő, ezért indokolt az alperes terhén a kártérítés megállapítása. Utalva arra, hogy a tárgyaláson az alperesi képviselő a vagyoni kár összecszerűségét nem vitatta, e körben a bíróság a további indokolást mellőzi, a nem vagyoni kárigény vonatkozásában pedig a tárgyaláson is megismételt azon felperesi jogalapra utalva, hogy emberi méltósága sérült, indokoltnak találta a másodfokú bíróság is az első fokon megállapított 500.000 Ft nem vagyoni kár összegét. Figyelemmel arra, hogy a felperes kamatot nem igényelt, erről a bíróság a határozathozatalt mellőzte.

A jogalap vonatkozásában tett azon alperesi felvetés, hogy a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága jogegységi döntése, majd az Alkotmánybíróság e tárgyban hozott megsemmisítő rendelkezése a jogalkalmazókat bizonytalan helyzet elé állította, jelen esetben teljes mértékben közömbös. Ott azon jogegységi eljárás és alkotmánybírósági döntés tárgya kizárólag a hivatásos állományú tagok szolgálati idejébe a szakmunkásképzést folytató szakközépiskolákban töltött tanulmányi idő beszámításáról volt szó, míg itt nem vitásan az egyetemi főiskolai tanulmányokról. Ezért nincs semmiféle összefüggés a felvetett alperesi értelmezési nehézség és jelen jogvita között.

A másodfokú eljárás során a felperes teljes egészében pernyertes lett, így másodfokon a pártfogó ügyvéd 100 %-s díjra tarthat igényt. Az alperes személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt illeték és a pártfogó ügyvédi díj az államot terheli.

Budapest, 2011. február 1.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke, előadó

Dr. Hóbl Katalin s.k.
bíró

. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül: